

Römer & Hock

En nu ik!

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Wreed eigenlijk, dat zo'n wonderschoon verstild duinlandschap zoveel treurigheid kon oproepen. Pien Verschuur liep voor in de stoet mee naar de plek waar Chaja haar laatste rustplaats zou vinden. Driehuis Westerveld was een prachtige begraafplaats, maar wat had een dood meisje van zeventien daaraan?

Vlak voor haar liep Lou, die al dagen ontroostbaar was na de zelfmoord van haar vriendin. Het had een golf van verbijstering en verdriet teweeggebracht in de veilige wereld van het Stedelijk Gymnasium. Zelfmoord. Chaja. Niemand die dat ook maar een moment had zien aankomen. Pien keek over haar schouder en zag de klasgenootjes van Chaja's eindexamenklas, de hoofden gebogen, elkaar steunend in het verdriet. Sommige kinderen droegen een witte heliumballoon, waarvan het de bedoeling was dat ze die zouden loslaten op het moment dat de kist in de aarde zou zakken. Lief. Tussen de leerlingen liepen de leraren, de meesten gekleed in het zwart, behalve de muziekdocent die iets zwart-wit geblokts uit de kast getrokken had. Nogal misplaatst, wat haar betrof. Maar het was goed dat iedereen gekomen was, ook die muziekdocent. Alleen Edmond was er niet, dat was wel jammer. Zou iemand hem van de dood van Chaja op de hoogte hebben gebracht? Chaja had zich, volgens Lou, het laatste jaar erg aan hem opgetrokken. Hij was aan het eind van het schooljaar samen met zijn vrouw naar Frankrijk vertrokken om daar een *yoga-retreat* op te zetten. Pien had nog een mail

gekregen waarin ze werd uitgenodigd om in te tekenen op een weekje mindfulness.

De stoet was bij het graf aangekomen dat werd omzoomd door een zee van bloemen. De dragers tilden de kist van de bar en schoven hem op de stellage boven het gapende gat in de grond. Pien hoorde achter zich het onderdrukte gesnik van een klasgenootje dat haar verdriet probeerde te verbergen. Ze deed een stap naar voren en legde een arm om Lou's schouders. Die keek dankbaar op en Pien zag op haar gezicht het vlekkerige zwart van haar doorgelopen mascara. Ze lachte haar dochter bemoedigend toe, maar besepte tegelijkertijd dat het nergens op sloeg. Er viel niets te bemoedigen. Chaja was dood en Lou was er kapot van. Wie kon die kinderen wijsmaken dat hier een diepere bedoeling achter stak, of dat er überhaupt een God bestond. Kinderen die waren opgevoed met het besef van goed en kwaad en geloofden in een rechtvaardige wereld.

Ze zag hoe de vader van Chaja, een kleine joodse man met een door verdriet gegroefd gezicht, naar voren stapte. Hij droeg een keppeltje en een oud, beduimeld boekje dat hij als een kostbaar kleinood in zijn handen hield en hij zong met gesmoorde stem een kaddisj voor zijn kind.

Naast haar keek Johan tersluiks op zijn iPhone. Hij had haar net die ochtend verteld dat ze een fortuin hadden verloren.

Een jaar later

1

‘Jezus mam, krijgen ze alleen deze troep te zuipen?’

Pien Verschuur kijkt over haar schouder naar haar zoon die zijn iPhone checkt, terwijl hij vragend op een glazen vijfliter-tank wijst waarin een groene dikkige vloeistof zit, het resultaat van een hele ochtend spinazie, wortel en gember blendere. De rode variant op basis van biet, selderij en appel staat nog in de koelkast.

‘Ik open een yogastudio, Rick, geen beachclub.’ Ze wil het luchtig laten klinken, maar hoort zelf de gespannen ondertoon. Er is nog te veel te doen voor de gasten arriveren en ze kan echt het geduld niet opbrengen voor de puberale scepsis van haar zoon. Het gaat nu om haar en zij heeft lang genoeg nagedacht over deze opening.

‘Dus leg alsjeblieft die iPhone weg en zorg dat de tafel klaar is.’ De lange tafel op het terras aan de achterkant van de Aerdenhoutse villa is bedekt met fleurig gebloemde kleden en moet dienstdoen als buffet en bar. Rick gaat over de bar en haar dochter Lou is belast met de hapjes.

Rick stopt de telefoon in zijn achterzak en tilt de glazen tank met groene inhoud van de vloer op de tafel. ‘Dan moet je ze toch juist iets fatsoenlijks te zuipen geven, met deze meuk wordt het echt geen feestje, hoor!’ Ze besluit hem te negeren en loopt over het gras naar een van de statafels die nog van drie kleine vaasjes bloemen en een windlichtje moet worden voorzien. Onderweg werpt ze een bezorgde blik naar de hemel, maar die zorg blijkt niet terecht. Aan het weer zal

het niet liggen. Dit wordt haar dag, de beloning voor al het geworstel van de laatste tijd, vanaf vandaag kan alles alleen maar beter worden.

Rick richt zich nu tot zijn zus die sjouwend met een plastic krat vol witte bordjes het terras betreedt. ‘Ze krijgen alleen deze smurrie te drinken.’

‘Laat nou maar, Rick, het is mama’s feestje. Laten wij haar zo veel mogelijk proberen te helpen.’

‘Maar ik meen het. Ik zeg het juist om haar te helpen.’

‘Er staan nog kratten met glazen bij de voordeur.’

Pien heeft de glazen, borden en het bestek gehoord, wat als voordeel heeft dat het hele spul aan het einde van het feest ongewassen de kratten in kan en weer wordt opgehaald. Rick haalt zijn schouders op en loopt het huis binnen.

Johan Verschuur staat voor zijn slaapkamerraam en kijkt uit over de grote tuin van de villa, die aan de achterzijde door een fietspad wordt gescheiden van de Waterleidingduinen. Als je helemaal door zou lopen schijn je bij de zee uit te komen, maar hij heeft dat nog niet geprobeerd. Aan het eind van zijn tuin heeft hij vorig jaar een enorm duur hek laten plaatsen om de herten tegen te houden die, in tijden van voedselschaarste, in groten getale zijn tuin bezochten en alles opvraten wat de tuinman de dag ervoor had geplant. Zelf had hij illegale afschot een beter en goedkoper alternatief gevonden voor het hek, maar daarvoor had hij binnen zijn gezin de handen niet op elkaar gekregen. Hij keert zich glimlachend af van het raam. Hij heeft op voorhand die hele yogastudio nooit zien zitten, maar het was hem niet gelukt om Pien op andere gedachten te brengen. Zij had een onwankelbaar vertrouwen in haar idee gehad en hem zover gekregen er zowat zijn laatste geld in te investeren. En toegegeven, ze heeft het voor elkaar gekregen. Petje af, al moet hij zich nu wel door het onvermijdelijke openingsfeestje heen worstelen. Hij begrijpt best dat je je bestaan

luid moet aankondigen om zo al die oudere Aerdenhoutse en Heemsteedse meisjes te bewegen een duur abonnement te nemen, maar leuk is anders. Hij kijkt om zich heen om te zien waar hij zijn pullover heeft gelaten als zijn telefoon gaat.

‘Verschuur.’

‘Johan, met Frans.’ Hij hoort het slepende stemgeluid van zijn oudere broer.

‘Fransje. Dat is een tijd geleden.’ Hij doet zijn best enthousiast te klinken.

‘Ja. Zeg, we kunnen niet.’

Het blijft even stil. Johan begrijpt niet waar zijn broer op doelt.

‘Wat kan niet?’

‘Wij kunnen niet. Wij kunnen niet komen. Naar de opening.’

Zou Frans naar de opening komen dan? Had Pien hem ook uitgenodigd?

‘Pien had ons uitgenodigd.’

‘Ja, natuurlijk. Natuurlijk.’ God wat een mazzel dat hij niet kan komen. Johan heeft er geen enkele behoefte aan om de hele middag met zijn broer en schoonzus opgescheept te zitten. Gelukkig heeft Frans op zijn beurt een hekel aan de buurt waar Pien en hij wonen en heeft hij vast een of andere rotsmoes bedacht om weg te kunnen blijven.

‘Tinie voelt zich niet goed.’

Zie je wel, geeft die eikel zijn vrouw de schuld terwijl hij zelf niet uit dat muffe flatje van hem te schoppen is. Het was Frans nooit gelukt om te ontstijgen aan het middenstandsmilieu waar ze vandaan kwamen. Hun ouders hadden een buurtsuper gehad in Amsterdam-West en Frans was als oudste zoon van het begin af aan de beoogde opvolger van hun vader geweest. Maar die droom was letterlijk in rook opgegaan toen de winkel afbrandde. Er was niks meer van de zaak over en herbouw was geen optie geweest. Johan zag weer de

woedende vlammen die zich een weg door het grote winkelraam boorden, maar hij duwde de beelden snel weg. Niet meer aan denken, nooit meer aan denken. Het was gebeurd en daar veranderde je niets meer aan.

‘Toch niets ernstigs? Met Tinie?’

‘Neuh.’

‘Dan moeten we elkaar een andere keer maar weer eens zien.’

‘Tien en ik zijn eind van de maand twee weken weg.’

‘O, oké, dan bellen we daarna.’

‘We zien wel.’

‘We zien wel. Liefs voor Tinie.’

‘Ja. Doei.’

Nadat Johan het ouderlijk huis had verlaten, gevlucht was zoals hij het zelf het liefste omschreef, waren hun werelden in snel tempo uit elkaar gegroeid. Ze hadden de laatste jaren weinig behoefte aan elkaars gezelschap gehad en ze vonden het wel goed zo.

Johan pakt de pullover op die hij op de rand van zijn bed heeft klaargelegd, slaat hem om zijn schouders en knoopt de mouwen losjes voor zijn borst ineen. Hij heeft een hekel aan het gele kledingstuk dat hij enkel draagt als hij moet socializen met buurtgenoten, zoals vandaag. Hij kijkt in de spiegel naast de deur en zet zijn gezicht in de netwerkstand. Wie weet vallen er nog wel zaken te doen.

Op weg naar het terras loopt hij eerst langs zijn drankenkast om daarna zijn zoon aan te spreken. ‘Rickie.’ De jongen kijkt verveeld op van zijn telefoon. Johan controleert met een snelle blik of zijn echtgenote uit zicht is en tovert dan een literfles wodka tevoorschijn.

‘Als mijn golfvriendjes een versnapering wensen,’ zegt hij en hij wijst op de flessen met groene en rode smurrie, ‘dan mag je er hier een scheutje van bij doen.’ Hij geeft de fles aan de jongen. ‘Hou hem onder tafel zodat mama het niet ziet.’

Rick neemt de fles met glimmende ogen in ontvangst.

‘O, en Rick...’ Johan steekt waarschuwend een vinger op.
‘Alleen voor de gasten!’

‘Jack!’ Zijn naam schalt over het grasveld en hij ziet zijn vrouw met een arm naar hem zwaaien.

‘Je wordt geroepen.’ Rick kijkt hem grijnzend aan. Zijn zoon weet dat hij eigenlijk een hekel heeft aan het koosnaampje dat zijn vrouw hem al heel lang geleden heeft gegeven. Hij heet Johan en daar is niets mis mee.

‘Alleen voor de gasten.’ Hij knikt ten overvloede met zijn hoofd in de richting van de fles. Dan haast hij zich naar zijn vrouw.

Rick kijkt zijn vader na. Hij heeft hier zo helemaal geen zin in, al die treurige vrienden en vriendinnen van zijn ouders, die ‘o en ah’ komen kwijlen bij die zogenaamde yogastudio van zijn moeder. Waar ze nota bene zijn kamer voor hebben ingepikt. Zijn unieke afgelegen tuinkamer waar hij altijd heeft kunnen doen en laten wat hij wilde zonder dat er iemand aan zijn kop kwam zeiken. Zonder dat iemand last van hem had. Nu zit hij in dat kloterige kamertje op de eerste verdieping naast de kamer van zijn zus, die zich zogenaamd niet kan concentreren op haar werk voor haar studie als hij in de kamer naast haar een beetje muziek draait. Die trut heeft een kamer in Amsterdam, laat haar daar gaan zitten zeiken. Als hij zijn eigen muziek niet kan draaien, kan hij zich niet concentreren op zijn boeken en dan haalt hij het examen nooit. En als hij nog langer op die kutschool moet zitten, knoopt hij zichzelf liever op.

‘*Fuck it!*’ Hij draait de dop van de fles en neemt een fikse slok.

‘Had jij Frans uitgenodigd?’

Pien kijkt op en ziet haar man verward naar haar kijken.

‘Het is je broer.’

‘Schei uit, zeg, wat heeft die hier nou te zoeken?’

Pien heeft geen zin in een discussie en zoekt een weg om het gesprek te beëindigen, maar Johan is haar voor.

‘Hij komt niet, hij belde net,’ grijnst hij. Pien haalt een hand over zijn wang.

‘Opgelucht?’

Johan haalt zijn schouders op en wijst naar het groepje mannen dat zich rond het visvijvertje heeft geschaard. ‘Ik ga maar even de joviale peer uithangen.’

Pien heeft ruim uitgenodigd. Buurtbewoners en uiteraard haar vriendinnen, maar ook de vriendinnen en vrienden van de vriendinnen en de jaargenoten van haar dispuut zijn welkom. Ze wilde niet het risico lopen dat er alleen een handjevol bekenden aan kwam zetten, die toch al weten dat zij een eigen bedrijfje is begonnen. En ze heeft gekozen voor gezonde happen en sappen. Geen cocktails deze keer, hoewel ze op dit moment een moord zou doen voor een heerlijke gin-tonic. Maar het uitgangspunt was dat de opening in het verlengde zou liggen van haar filosofie dat bewust leven, eten en bewegen een grote bijdrage kan leveren aan het welzijn van de mens. Zo is ze ooit bij yoga terechtgekomen en heeft ze zich verdiept in de leer. Bovendien heeft het als groot voordeel dat niemand de behoefte zal voelen om langer te blijven plakken dan noodzakelijk. Na een rondleiding, een korte presentatie over haar visie op yoga, voeding, body en mind en twee glazen bietensap zouden de meesten het wel voor gezien houden, dacht ze. En mochten er dan nog wat gezellige mensen blijven hangen, dan kan ze altijd nog een flesje opentrekken om te proosten op het succes. Want een succes gaat het worden, daar is ze van overtuigd. Ze weet uit haar directe omgeving dat er in Heemstede-Aerdenhout veel vraag is naar yoga, maar dat het aanbod te wensen overlaat. Tot vandaag dus.

De opkomst valt haar niet tegen. Aan de statafels in de tuin hebben zich groepjes vrouwen verzameld die de roddels uit de buurt uitwisselen en succesverhalen delen over hun kinderen. En rond het visvijvertje de paar mannen die zich hebben laten overhalen om uit beleefdheid een halfuurtje mee te komen. Zo kan het weekenduitje met de vrouw ook weer worden afgeviukt. Te horen aan de bulderende lach die zo nu en dan uit het groepje opstijgt, vermaken ze zich behoorlijk. Haar ogen speuren verder door de tuin, doelgericht deze keer alsof ze iemand zoekt, maar ze constateert dat hij er nog niet is, de gast waar zij zich het meeste op verheugt. Vanaf haar strategische plek op het terras, vanwaar ze de binnenkomende gasten kan verwelkomen en tevens de gebeurtenissen in de tuin in de gaten kan houden, ziet ze wel dat Rob met zekere tred op het groepje mannen bij de vijver afloopt. Ze kijkt om zich heen. Als Rob er is dan is Paula er ook. Rob is de man van haar beste vriendin. Eigenlijk de enige vriendin die ze van de middelbare school heeft overgehouden en met wie ze een andere wereld deelt dan met de vrouwen met wie ze via het schoolplein van de kinderen bevriend is geraakt en met wie de kinderen door de jaren heen het voornaamste gespreksonderwerp zijn geweest. Bij deze vrouwen heeft zij zich nooit echt op haar gemak gevoeld. Ze voelt zich altijd bekeken, alsof er over alles binnen haar wereld een oordeel wordt geveld, haar kleding, haar huis, haar man en haar kinderen. Altijd op haar hoede en zelf ook niet te beroerd om een hard oordeel te vellen over anderen, hun uiterlijk, hun gedrag en de manier waarop zij hun kinderen grootbrengen. Met Paula is dat anders, Paula heeft wel een oordeel, maar veroordeelt nooit. Zij geeft raad als je haar daarom vraagt, maar altijd op een zachte en liefdevolle wijze. Alleen Paula kent haar zoals ze is en is dan ook als enige op de hoogte van haar tragische familiegeschiedenis.

‘Pien.’ Achter haar is Paula opgedoken, die haar armen om haar heen slaat. ‘Wat een fantastische dag,’ fluistert ze.

‘Ik sta te trillen op mijn benen.’

‘Schei uit, lieverd, komt allemaal goed. Hier.’ Ze laat Pien los en haalt de grote tas van haar schouder. ‘Ik heb de aanmeldingsformulieren uitgeprint.’

Pien slaat een hand voor haar mond. ‘Shit, helemaal vergeten.’

‘Maar ik niet.’ Paula haalt een stapel papier uit haar tas. ‘Hier draait het vandaag allemaal om.’

‘God schat, als ik jou toch niet had...’

‘Ik leg ze in de studio.’

Rob nadert het groepje mannen, waarin een opmerkelijk magere man met een aristocratisch uiterlijk en dun rossig haar het hoogste woord heeft.

‘Het resultaat is dat hij failliet is en dat zijn compagnon met de inhoud van de zwarte kas ergens in Zuid-Amerika bivakkeert!’ kraait hij met bekakte stem, waarna hij een hinnikend lachje laat horen. De anderen grinniken met hem mee.

‘En jij hebt zijn huis gekocht, neem ik aan?’

De man veegt de tranen van leedvermaak uit zijn ogen. ‘Ik kon er zo in, het was net helemaal verbouwd. En smaakvol! Zij zitten nu met vier kinderen ergens op een flatje in Haarlem-Noord.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Simpelmans dacht de markt te kunnen verslaan!’ Hij slaat met een sproetige hand wat denkbeeldige kruimels van zijn lichtblauwe polo.

‘Toch lullig voor die man,’ mengt Rob zich onverschrokken in het gesprek. De man kijkt hem aan alsof hij gek geworden is. ‘Typisch een opmerking van iemand die geen verstand van zaken heeft. Mijn vrouw zei ook al iets in die richting.’ Hij schudt zijn hoofd en laat weer zijn hinnikende lach horen, maar deze keer lacht niemand met hem mee.

‘Fred! Je kunt ook te ver gaan,’ fluit Johan hem terug.

De man kijkt Rob schuld bewust grijnzend aan. ‘*Sorry, old chap. Nothing personal.*’

Rob haalt goedmoedig zijn schouders op. Johan legt een hand op zijn rug alsof hij hem naar voren wil duwen.

‘Voor wie het nog niet weet, dit is Rob. Mijn rots in de branding. Hij heeft de technische installatie van de studio verzorgd.’

‘Altijd handig, zo’n klusser in je omgeving,’ zegt Fred, terwijl hij zijn gezelschap trakteert op een knipoog. Maar Rob laat zich niet onderuithalen.

‘Ik heb zestien man in dienst en er rijden momenteel vijf auto’s door de regio. Want inderdaad, er valt heel wat te klussen in deze buurt. En dat doe ik zonder zwarte kas en campagne.’ Het antwoord klinkt minzaam, maar de ondertoon laat niets te raden over, al raakt Fred daar niet van onder de indruk.

‘Poeh poeh, zestien man. Dat is weer eens wat anders dan de...’

Johan onderbreekt het wedstrijdje ver plassen en het ongemak dat daaruit dreigt te ontstaan. ‘Ik ga nog een drankje halen, iemand anders?’

‘Goed idee!’ De mannen ledigen haastig hun glazen en be-geven zich richting het terras.

‘Wat een enthousiasme voor een glas sap,’ fluistert Rob ver-wonderd. ‘Ik zou meer trek hebben in een biertje.’

Johan kijkt het groepje mannen na en negeert de opmer-king van Rob.

‘Sorry, man. Die Fred is een ijdele eikel, die denkt dat het in de wereld alleen om hem draait.’

‘Ik heb hem hier nooit eerder gezien.’

‘Fred van Schie. Hij is hier pas komen wonen. Hij heeft een villa verderop in de buurt. Gekocht voor een zacht prijsje van een “oud vrindje” die het water aan de lippen stond. Ik heb daar weinig waardering voor.’

Zijn blik glijdt over zijn eigen huis, dat hij zich nauwelijks meer kan permitteren.

Paula loopt langs de tafel waarop Lou de hapjes heeft uitgesteld. Met een kleine, elegante hand wijst Lou ze een voor een aan. ‘Diverse macarons van biologische groente en zeewier. Klinkt vies, maar ze zijn overheerlijk!’

Paula neemt een bordje en legt er een rode macaron op. ‘Zelfgemaakt?’

Lou steekt haar hoofd samenzweerderig naar voren. ‘Niet verder vertellen, maar mama kent de souschef van De Wintertuin, Adriaan, en die heeft een handje geholpen!’ De Wintertuin is het restaurant aan de Zandvoortselaan dat het afgelopen voorjaar zijn tweede Michelinster heeft mogen ontvangen.

‘Toe maar.’ Paula stopt de macaron genietend in haar mond en constateert dat de hapjes in elk geval beter te verteren zijn dan de drank.

‘Lekker?’ hoort ze Pien achter zich vragen. Ze draait zich naar haar om en knikt bevestigend.

‘Heerlijk,’ zegt ze met volle mond. ‘En dat rode sapje vond ik ook lekker. Rob had natuurlijk liever een biertje...’

‘Weet je wat ik zo knap vind van jouw Rob, die gaat gewoon overal op af en mengt zich in elk gezelschap. Zelfs in die vreselijke ballenclub.’ Ze zien de mannen via het kleine stenen trapje het terras op lopen en vragend hun lege glazen ophouden die door Rick gedienstig worden gevuld.

‘Ach,’ relativeert Paula, ‘hij doet het voor mij en voor de rest ziet hij het gewoon als werk. Hij houdt er altijd wel weer een klus aan over.’

Paula, bedenkt Pien, was altijd al de meest praktische van hun twee geweest. Rob zat een klas hoger op de middelbare school en tijdens een feestje had ze iets met hem gekregen. Zij had nooit zo heel veel van het leven gevraagd, maar dat wat ze verlangde had Rob haar kunnen geven. Op een vreemde manier was Pien daar wel jaloers op, al zou ze voor geen geld

met haar vriendin willen ruilen. Zij had altijd al hogere verwachtingen van het leven gehad.

Uit het huis komen arm in arm twee jolige vrouwen tevoorschijn. Pien kent hen nog uit de tijd dat ze studeerde en lid was van het corps. Ze zijn gekleed in fleurige Ted Baker-jurkjes en dragen hun lange blonde haren in een slordig knotje op het hoofd. ‘Pien!’

Pien buigt zich naar Paula en fluistert: ‘Tijd voor een rondleiding. Er moeten nog tienrittenkaarten worden verkocht!’ Ze geeft haar vriendin een kneepje in haar arm en draait zich met een brede glimlach naar haar voormalige studiegenoten.

Ze is trots op haar studio. Het heeft enige overredingskracht gekost om haar man zover te krijgen dat hij er net zoveel fiducia in had als zij, maar hij was uiteindelijk onder de indruk geweest van haar marktonderzoek met bijbehorend businessplan en toen was het allemaal snel gegaan. Ze had de tuinkamer van Rick geannexeerd, wat wel de nodige problemen met haar zoon had opgeleverd. Maar op het moment dat zij met haar project begon, was ze ervan overtuigd geweest dat de kamer leeg zou staan omdat ze Rick, in een laatste poging om hun zoon van een behoorlijke opleiding te voorzien, naar een kostschool in Schotland wilden sturen. Dat was uiteindelijk niet doorgegaan, maar op dat moment was de aannemer al begonnen met breken. Door een muurtje weg te halen had ze een zijkamer bij de tuinkamer getrokken en de openslaande deuren waren vervangen door een grote glazen schuifpui. Voor de schuifpui hingen dunne linnen gordijnen die indien gewenst voor rust en privacy konden zorgen. De muur haaks op de schuifpui bestond uit een grote spiegel die de deelnemers de gelegenheid gaf tijdens de les hun houding te controleren. De wand tegenover de spiegel werd in beslag genomen door een muurvullende softfocusfoto van het duinlandschap uit de buurt, zodat ook in de winter het buitengevoel bin-

nen in de studio aanwezig zou zijn. Zomers werd de schuifpui opengegooid en vonden de lessen in de vrije natuur plaats. Verder had ze gekozen voor veel licht hout en natuurlijke tinten. Van boeddha's en andere zweverige parafernalia had ze afgezien. Die lagen tegenwoordig al bij de Blokker en pasten bovendien niet bij haar visie: *zie de kracht en de schoonheid in al datgene wat dichtbij is*. Matjes, foamrollen en dekentjes lagen keurig opgestapeld en opgerold in een kast naast de deur die toegang gaf tot een ruimte waar men na afloop van de les thee of een sapje kon drinken. Het onderling contact was in deze buurt natuurlijk net zo belangrijk als de les zelf.

De dames die haar zijn gevolgd voor de rondleiding zijn onder de indruk, al vraagt een enkeling zich af of de ruimte niet wat klein is. Zo op het oog is er plaats voor niet meer dan tien matjes. Pien presenteert de beperking van de ruimte als het grote voordeel van haar studio. Juist in de kleinschaligheid steekt de kern van haar visie. Het gaat bij yoga niet om de competitie met anderen, maar om het beste uit jezelf halen en daarbij is persoonlijke aandacht een vereiste. Haar ambitie is ook niet om de grootste yogaschool van de omgeving te worden, maar de meest persoonlijke, 'de plek waar jij de beste versie van jezelf kunt zijn'.

Pien brengt haar verhaal overtuigend, wat haar weinig moeite kost omdat ze er oprecht in gelooft, en aan de reacties van de anderen te merken is zij niet de enige. Tijd om te oogsten en de aanmeldingsformulieren tevoorschijn te halen. Dan dringt er vanuit de tuin een opgewonden kabaal de studio binnen; het hoge keffen van een hond en verhitte mannenstemmen.

'Sorry, even kijken wat er nu weer misgaat bij de mannen!'

In de tuin ziet ze hun nieuwe buurman Fred hevig in de weer met een mager bruin hondje. Het beestje houdt iets in zijn bek wat blijkbaar aan hun buurman toebehoort, want allebei trekken ze aan het voorwerp dat bij nadere bestudering

een van de loafers van Fred blijkt te zijn. Het hondje gromt en is niet van plan de schoen los te laten.

Het rossige hoofd van Fred is inmiddels vuurrood en vanaf het terras klinken aanmoedigingen en luid gelach.

Dan ziet ze hoe Edmond met een elegant hupje van het terras springt en Fred te hulp schiet. Edmond, de man op wie ze, eerlijk gezegd, al die tijd heeft staan wachten. Hij is dus toch gekomen. Ze was de voormalige sport- en filosofiedocent van haar dochter een paar dagen geleden in de stad tegengekomen en ze waren in gesprek geraakt. Over zijn onverwachte vertrek naar Frankrijk en zijn verblijf daar, maar dat het huwelijk van zijn vrouw en hem helaas geen stand had gehouden en dat hij nu terug was en van plan om te blijven; op zoek naar een baan. Pien had hem spontaan uitgenodigd voor haar feestje. Altijd goed om oude banden aan te halen, had ze gezegd. Hij had haar hand gepakt en er een kus op gedrukt. Zo lief. Ze maakt zich los van het vrouwengroepje en loopt het grasveld op waar Edmond het hondje oppakt en hem een tik op zijn snuit geeft. Dan ontfutselt hij hem de schoen.

‘Volgens mij is hij nog helemaal heel,’ probeert hij het leed van de eigenaar van de schoen te verzachten. Maar die heeft witte schuimvlokken in zijn mondhoeken en kijkt met een schuin oog naar het terras waar de andere mannen de gênante vertoning schaterlachend hebben bekeken.

‘Kutkeffertje!’ roept hij het beestje wrokkig toe voor hij besluit zijn verlies te nemen en triomfantelijk zwaaiend met de schoen teruggaat naar het terras waar Johan, ter verzachting van het leed, een glaasje bietensap voor hem heeft ingeschonken.

Pien is naar Edmond toegelopen en hij toont haar breedlachend het hondje op zijn arm. Edmond is een lange, slanke man met blonde krullen, her en der doorschoten met wat grijs, die je zijn vijftig jaar niet aanziet. Hij draagt een lichtblauw linnen shirt op een witte zomerbroek en zijn opmerke-

lijk bruine voeten zijn in leren slippers gestoken. Het is van een charmante eenvoud waar goed over na is gedacht. Pien wordt overvallen door de lichte opwinding die dit bij haar teweegbrengt.

‘Edmond! Wat leuk dat je gekomen bent.’ Even overweegt ze hem een kus te geven, maar onder de blikken van de andere gasten besluit ze ervan af te zien. Ze aait de hond over zijn kop. ‘En wat goed dat je tussen die arme man en zijn schoen gesprongen bent. Ik heb geen idee hoe dit beest hier terechtgekomen is.’

‘Met mij.’

‘Hij is van jou?’

‘Nee, hij is van jou.’

Pien volgt het niet meer. ‘Hoe bedoel je van mij?’

‘Ik heb hem voor jou meegenomen als cadeautje voor de opening van je studio.’

‘Een hond?’

‘Jij wilde toch een hond?’

Pien wil inderdaad een hond. Zeker weten dat zij een hond wil. Ze heeft er al wekenlang strijd over met Johan, die geen hond wil. Zij heeft behoefte aan nieuw leven in huis, leven waar ze haar zorg op kan richten nu ze merkt dat haar kinderen haar steeds minder nodig hebben. Bovendien heeft iedereen een hond. Maar dat is voor Johan geen reden, die ziet, zoals gebruikelijk, voornamelijk problemen met zo’n beest, dat stiekem in de tuin wil schijten en zijn grasveld zal ruïneren. Johan overdrijft natuurlijk, zoals hij altijd overdrijft als hij bang is dat iets hem geld gaat kosten. Want de hond die zij wilde is wel duur. De hele wereld heeft al een labradoedel, dus daar wil ze echt niet mee gezien worden, en ze is heus geen snob, maar als je dan toch een hond neemt, mag het best een Weimaraner zijn. Ze had er een vriendin mee zien lopen en ze was meteen verliefd geworden op het dynamische, licht aristocratische dier. Ze had hem gegoogeld en de Weimaraner

bleek een echte ‘nette-mensenhond’. Geen haren, houdt niet van zwemmen en heeft een voorzichtige inborst. Je hoeft er dus nauwelijks last van te hebben. Maar Johan had hem ook gegoogeld en gezien dat de pup toch al gauw twaalfhonderd euro kost en dat zo’n dier de eerste tijd niet alleen gelaten kan worden en voor een vermogen getraind moet worden. Ze waren er nog niet uit, maar Pien was niet van plan geweest om op te geven. En nu staat ze hier tegenover Edmond, die een of ander vuilnisbakkenras voor haar heeft meegebracht.

‘Het is een Spaanse zwerfhond die heel goed een liefdevol baasje kan gebruiken. En toen dacht ik natuurlijk meteen aan jou. Als iemand een zwak heeft voor diegenen onder ons die een steuntje in de rug kunnen gebruiken, ben jij het wel. Ik gun de hond dezelfde liefdevolle warmte die je mij hebt gegeven toen we elkaar weer terugzagen.’ Het klinkt zalvend en ook wat overdreven, maar de heldere blauwe ogen van Edmond stralen niets dan oprechtheid uit. Hij brengt zijn armen naar voren en presenteert haar de hond. Ze neemt het dier voorzichtig aan en het beestje steekt meteen zijn kop naar voren en probeert haar gezicht te likken, iets waar ze een enorme hekel aan heeft. Ze wijkt met haar hoofd naar achteren en probeert met haar vrije hand de kop van de hond weg te duwen.

‘Dat is echt heel attent, heel... lief van je.’

Edmond neemt het compliment met een hoofs knikje in ontvangst.

‘Hij heeft nog geen naam, die mag je zelf bedenken. Alles mag, als het maar geen Edmond is!’

Johan ziet hoe de voormalige sportleraar van Lou een schurftig hondje overhandigt aan zijn vrouw. Zij lacht naar hem. Hij lacht naar haar en kijkt trots om zich heen alsof hij een prijs uitreikt. Wat heeft dat verdomme te betekenen? Johan dacht dat hij een hartverzakking kreeg toen die Edmond ineens het terras op wandelde. Rustig glimlachend alsof er nooit iets was

gebeurd. Wat kwam hij doen, hij was toch vertrokken naar Zuid-Frankrijk of zoiets? Johan voelt hoe zijn maag samen-trekt. De hele toestand komt weer terug, als een golf maag-zuur boort het zich een weg naar boven, terwijl hij dacht dat hij veilig was, dat hij het achter zich had gelaten wat er was gebeurd. Dat zijn geheim veilig was. Hoeveel weet die knaap? Johan is er al die tijd van uitgegaan dat niemand er iets van heeft geweten. Maar wat doet hij dan hier op het feest? Waar-om heeft hij zich hier opgedrongen?

Johan merkt dat zijn ademhaling versnelt en hij maant zichzelf tot kalmte. Geen paniek. Misschien weet die sportle-raar van niets. Misschien is het gewoon toeval dat hij hier is. Toeval, ja, daar moest hij het voorlopig maar op houden. Hij gaat op zoek naar een borrel.

Het tuinfeest is na het arriveren van Edmond vrij snel tot een einde gekomen. Nog even vragen de vrouwen zich af wat de voormalige sportdocent van het Stedelijk Gymnasium op dit tuinfeest komt doen. Hij was halverwege het schooljaar zo-maar halsoverkop verdwenen, zonder iets tegen iemand te zeggen. Het verhaal ging dat hij met zijn vrouw naar Zuid-Frankrijk was verhuisd om daar een yoga-retreat te begin-nen. Blijkbaar is hij weer terug, maar wat doet hij hier dan? Niemand die het antwoord weet en de opwinding over zijn komst ebt net zo snel weg als ze is gekomen.

Als de mannen na het schoenincident te kennen geven dat het wel weer mooi is geweest, maakt iedereen zich gereed om te gaan. Paula heeft, praktisch als ze is, nog vlug de aanmel-dingsformulieren uit de studio meegenomen en is ermee langs de vrouwen gegaan. ‘Meteen invullen is wel zo handig,’ voegt ze er samenzweerderig aan toe, ‘want wie het eerst komt, het eerst maalt.’

De gasten nemen afscheid en er ontstaat nog enige conster-natie als Fred bij het toegangshek met zijn Piaggio een be-

tonnen paaltje schampt. Hij bekijkt verwonderd de schade en rijdt dan licht zwalkend met de scooter het fietspad op.

Lou heeft na binnenkomst van Edmond haar plek achter de tafel verlaten. Ze is in de war door het weerzien met haar vroegere leraar. Hij brengt herinneringen bij haar naar boven waar ze liever niet mee wordt geconfronteerd. Niet nu. Ze voelt zich nog niet sterk genoeg om er op een volwassen manier mee om te gaan. Ze tikt haar broer op zijn schouder.

‘Ik ben weg. Het is hier wel klaar.’

Rick kijkt zijn zus na die haastig in het huis verdwijnt. Ze heeft gelijk. Groot gelijk. Hij voelt hoe de alcohol naar zijn hoofd is gestegen en hij besluit de bar te laten voor wat het is en met het laatste restje tequila naar zijn kamer te gaan.

Johan voelt zich nogal beroerd. Gelukkig hebben Paula en Rob Pien geholpen de grootste rotzooi op te ruimen en beleefd maar beslist het aanbod afgeslagen om nog even te blijven.

Hij moet er niet aan denken dat hij nog een uur zogenaamd gezellig had moeten doen. Hij is misselijk. De vruchtensapjes die zijn zoon heeft geserveerd dronk je als limonade, ondanks of misschien juist dankzij de toegevoegde dosis alcohol. Hij had daarmee de mannelijke gasten ter wille willen zijn, want hijzelf kan eigenlijk helemaal niet tegen drank. Hij heeft nu al een kater van dat hele tuinfeest. Fred zal morgen zonder twijfel komen klagen over de deuk die die sukkel zelf met zijn dronken kop in zijn scooter heeft gereden. En hij zal zeker proberen om hem verantwoordelijk te houden voor die kapotte schoen. Stomme hond. Jezus. Nu heeft hij verdomme ineens een hond in huis. Hoe is die idioot in godsnaam op het idee gekomen om een hond voor zijn vrouw mee te nemen? Zo'n beest moet worden uitgelaten, 's morgens vroeg en 's avonds laat. Hij heeft er verdomme geen zin in, want dat

hij daarvoor zal opdraaien, staat voor hem op voorhand vast.

Johan voelt zijn maag borrelen en zoekt steun bij de betegelde muur van de wc. Hij voelt gelukkig geen aandrang om over te geven. Hij haat het, hij is altijd bang dat hij stikt.

Johan zucht een aantal keer diep, trekt door en verlaat de wc. Vanuit de woonkamer hoort hij de hond blaffen. Lou zit op de trap en staart in het niets als haar vader haar passeert. ‘Pap.’

Johan kijkt even over zijn schouder, glimlacht weemoedig naar zijn dochter en loopt door naar de woonkamer. Eenmaal binnen springt het opgewonden hondje tegen zijn been.

‘Weg! Af, sodemieter op.’ Hij probeert het beest met zijn hand op afstand te houden.

‘Ik zou maar oppassen,’ waarschuwt Pien die voor zichzelf een glas witte wijn heeft ingeschonken. ‘Het is een Spaans zwerfhondje en ik weet niet of hij al zijn prikken wel heeft gehad.’

De ironie ontgaat Johan geheel. ‘Wat moet je dan ook met dit beest.’

‘Ik wil graag een hond, dat weet je.’

‘Je wou er een uit zo’n “exclusief” nest.’ Hij maakt met zijn vingers aanhalingstekens in de lucht.

‘Die vond jij te duur.’

‘Ik ga toch verdomme geen vijftienhonderd euro neerleggen voor een hond!’

‘Twaalfhonderd,’ verbetert Pien hem.

‘En die dan ook nog uit Engeland moet komen!’

Pien neemt een slokje van haar wijn en keert zich van haar man af. Ze heeft geen zin in onredelijk geruzie. Ze kijkt uit over de tuin waar de met rokken beklede statafels nog aan haar feestje herinneren. Ze moet niet vergeten Rick te vragen ze in te klappen en naar de voordeur te sjouwen. Het verhuurbedrijf komt ze morgen in de ochtend weer ophalen.

‘Dit is een Spaans zwerfhondje, Jack.’

‘Dat zei je al.’

‘Deze honden hebben in Spanje helaas geen toekomst. En die kunnen wij hem hier wel geven. Dat lijkt me een zinvolle reden. Toch?’

Voor Johan kan antwoorden springt het beestje, vragend om aandacht, weer tegen zijn been. Johan kijkt hem strak aan, helt met zijn bovenlichaam iets voorover en steekt zijn vinger dreigend naar voren. ‘Laag! Laag en zit!’ Dat heeft hij een eigenaar eens tegen zijn hond horen roepen. Het beestje kijkt Johan geschrokken aan, laat een hoog, klagerig gepiep horen, scharrelt dan wat achteruit en zakt door zijn achterpootjes. ‘En lig!’ spreekt Johan nog eens dreigend en het Spaanse vuilnisbakkie zakt ook door zijn voorste pootjes.

‘Goh Jack, hij luistert naar je.’ Pien wrijft haar man vergevingsgezind over zijn wang.

‘Ja,’ broemt hij, ‘nu de rest van de wereld nog.’